

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενίων.

Ἐγκόσκα και χίλια κι' ἑπτά,
εὐτυχίας παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέροντα πολὺ.

Γρόμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὀκτὼ φράγκα και ἀ' στοῦ χέρι.

Δευτέρῃ Δεκεμβρίου, κί' εἰκοστή,
σχαλοῦν βουλευτῆροι σεβαστοί.

Χίλια δέκα μετροῦμε κι' ἑπτά,
παραιτήσεως καὶ φοιτῶ.

Χριστούγεννα πολιτικά πολὺ παραγορητικά.

Ρωμηροί μου καλησπέρα σας, Ρωμηροί καλησπέρα ὄχι,
πολιτικά Χριστούγεννα νὰ φάω και τραγοῦδα.

Ἐκ τῆς Περείας ἐρχόντι δὴ μάγοι μὲ τὰ δῶρα
μὲς στὸν Ρωμηρὸν τὴν φώρα.
Ῥωτοῦν ἔδω, Ῥωτοῦν ἔλατ,
νὰ μάθουνε πρὸ κατοικεῖ
ὁ Κόντης ὁ Κορριάτης,
ὁ νέος Στρατηλάτης.

Πηγαίνουν εἰς τὸ σπήτι του, βλέπουν τὸν Θεοτόκη,
ποὺ λέε πᾶς ἀρχόνει γι' αὐτὸν κεφαλαία και τίκοι.
Τὸν πρῶτῷ του τὸν καφεὶ τὸν ἤσανε νὰ πίνη
βασιτώντας σ' τὴν ἀγάλη του τὴν νέα Ρωμηροσύνη.

Τὴν ἔλουε, τὴν κτενίε, μὲ πόνον τὴν φιλοῦσε,
και τίποτα τῆς μιλοῦσε:
Ἐγὼ γιὰ σένα, τί ὄχι μού,
τραβῶ τὸν ἀπῶλο μου,
και ληροῦν τὰ λόγια μου
και χῶνα τὸ μαλοῦ μου,
ἀλλὰ τοῦ κάκου... τίποτα δὲν εἶμαιρε νὰ γίνη
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμηροσύνη.

Ἐγὼ γιὰ σέ, πιτίνι μου,
ἔβαλα τὸ σκαρτῖνι μου,
κι' ἐφόρεσα τακούμα
μὲ βροντερὰ σπιρούνια.

Ἐγὼ σὸ ραπὶ ἀρέμασκ κι' αὐταῖς τῆς ροδιγατάς
κι' ἀπέχονας ἐφόρεσα και πολεμαρχοῦ μπότας.

Ἐγὼ γιὰ κί λιγερὴ
δακτυλιδένια μέση
φορὸ και πᾶλα κορτερὴ,
ποὺ ὄρλου δὲν μ' ἀρέσει,
ἀλλὰ τοῦ κάκου... τίποτα δὲν εἶμαιρε νὰ γίνη
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμηροσύνη.

Ἐγὼ γιὰ κί παρήγγειλα και Μάνγλερ τουρέκια,
και πυροβόλα τοῦ Κανὶ κι' ἀμέτερητα φουσκία.

Ἐγὼ κι' ἐφόρεσα ματέφα
νὰ κάνουν ψευτομάχαις
και σ' τὸν βουνὸν ἐμάεφα
και σ' τοῦ Τσακὶ τῆς ἀμάεφα.

Σπιθοβολαί τὸ μάτι μου,
ἔχασα τὸ ραγάτι μου,
τὴν καλοπέρασι μου,
και τὴν ἀνάπαισι μου.

Τώρα σὸν πρῶτα δὲν ἔπιω
κατὰ τὸ μεσημέρι,
πέρτω, σκινόνομα, δειπνῶ
μὲ τὸ σπαθὶ σ' τὸ χέρι.

Τὰρ ἀσχολοῦμαι τακτικά
μ' ἐκεῖνὰ τὰ πολεμικά
κι' ἔγινα σιδηροφρακτοῦ και Σακάριας Ἄρη,
και πρῶτος μακελλάρης,
ἀλλὰ τοῦ κάκου... τίποτα δὲν εἶμαιρε νὰ γίνη
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμηροσύνη.

Ἐγὼ γυροῦ σήμερα δάφνας νιανὸν και μύρτα,
ἔγω δὲν εἶμαι σὸν και πρὶν Κόντης τοῦ ραγιατοῦ,
μὰ τὰρ ἀνάω, τῶ ὄχαις μου, σὸν ἐσφαλῆς ἐπίρτα,
ὅταν ἐπάνω σ' τὰς πλευράς τὰ τρίβης τοῦ κουτιοῦ.

Και μένος σήμερα κι' ὄρη
νομῶν σ' τὸν νοῦ και σ' τὸ κορμί,
μῆτε μού μείνει πᾶς καιρὸς νὰ πᾶω σ' τὴν πατρίδα μου
νὰ στρώσω τὴν εἰδα μου.

Τὸ πρῶτο τὸ ραγάτι μου πολλὰς φορὰς τοῦθ
και φίλου ἐφοβέρτα πᾶς θὰ παραιτηθῶ,
πᾶς θὰ πετάω τὰ σπαθία, ποὺ πετσουλόβου πρέσα,
και τοῦ Στρατηγῆ τὴ στολή,
και θὰ μόνωσιν σέ καλλί
και θὰ φορῶσιν ράσσα.

μά μήτε κι' αποχώρησι δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Κι' ὁ Μπάνερμαν ἀποχωρετ μέσῃ σ' τὴν Ἀλβιόνα
μετὰ μακρὸν ἀγῶνα,
μά δέν φωνάζουν καὶ σ' αὐτόν: βάστα τὴν Ἐξουσία,
καὶ γίνε μάρτυρ, θύμα τῆς, κι' ἔσπερινὴ θυσία.

Ἀποχωρετ κι' ὁ Μπάνερμαν τῶν Ἀγγλων σὺν κι' ἐμένα
καὶ τοῦτο φίλον δέν λυπετ τοῦ κόμιστος κανένα.
Μά μόλις κάνω, τζ' ὄχαις μου, κι' ἐγὼ ν' ἀποχωρήσω
χιλίοι μὲ πᾶν ἀπὸ μπροστά καὶ δὴς χιλιάδες πίσω,
ποῦ μήτε κι' ἀποχωρήσις δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Θεὲ μου! . . . τί μαρτύριο!
νά θέλῃς νά' συχάσῃς,
κι' ἀπὸ τὸ Βουλευτήριο
ἴλακι νά ξεκαθήσῃ.

Καὶ νά σοῦ λέν λυπητερά:
μὲ τὸ σταγιὸ κυβέρνα,
κι' ὅπως ἔμφορετς μὲ τὴν κυρά
τὴν Ἐξουσία πέρα.

Ἄν κι' ἀποχωρήσῃν βαρῶ
κι' ὅστερα πᾶλ ὕποχωρῶ,
καὶ τῆς ἀποχωρήσεως ὑποχωρήσεις κάνω
καὶ μαρτυρῶ καὶ σκάνω,
μά καὶ μὲ τοῦτα τίποτα δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Δέν ἔχω μάτῃ νά τὴν δῶ
τὴν ἄχαρι πολιτικὴ . . .
ζητοῦν ρουφετίκα κι' ἀπ' ἐδῶ,
ζητοῦν ρουφετίκα κι' ἀπ' ἐκεῖ.

Καὶ τότε, καθὼς ξέρετε, γελοῖοι οἱ χορτασμένοι,
κι' οἱ νηστικοὶ θυμόνουνε καὶ φεύγουνε κακιωμένοι,
μά καὶ μὲ φέλοια καὶ θυμοὺς δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
καλὸ σ' τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Ἄς ἦμουν Κάμπελ Μπάνερμαν ν' ἀπλώσω τραχανᾶ . . .
βῆκε κι' ὁ σὺρ Ἀνέργυρος περίσσευμα ξανά,
πλὴν μοῦ φωνάζουν μερικὸ μὲ στόμα σὺν πηγάδι
πὼς πρέπει τὸ περίσσευμα νά μὲν' σ' τὸ κοπάδι,
κι' ἔτσι γιὰ μὴδὲ μ' αὐτὸ δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
καλὸ σ' τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Μονομαχίας μάρτυρες πηγαίνουν κατ' αὐτὰς
καὶ βρίζουν βουλευτάς.

Κι' ἂν μονομαχῶν σημερὰ τὸν κόμην τιμωρήσω
καὶ τοὺς περιορίσω,
ἔμφορετ νά στείλουν μάρτυρας ἀκόμη καὶ σ' ἐμένα,
καὶ τότε βάλτου ρήγανη κι' ἄλλοι μας κι' ὠμίενα.

Καὶ μονομάχος ἂν γενῶ μὲ ξίφος καὶ πιστόλι,
ποῦ νά μὲ τρέμουν ὄλοι,
κι' ἂν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σπαθίζω τὸν ἀέρα
καὶ μὲ τὸ βόλι μου περνῶ τὴν θιάνα πέρα πέρα.

Κι' ἂν Οὐγγρος Βέκερλε γενῶ
κι' ἂν ἀπρομήτως ἀκονῶ
καὶ παίζω τὴν λεπίδα,
ποῦ σ' τὸ δικό μου πατατράκ

κι' οἱ Συρανοὶ Ντέ-Μπερζεράκ
νά βγάζουν ἀγορεύδα,
μά καὶ μὲ τοῦτο τίποτα δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Κι' ἂν τὸν καιρὸ σκοτώνωμε μὲ φουσκωμένα λόγια
κι' ἂν Ἠγουμενων, τζ' ὄχαις μου, μετροῦμε κομπολόγια,
κι' ἂν εἶναι μόνη σκέψις μας καὶ μοναχὴ δουλειά μας
σ' τὸν ἦλιο νά ζεσταίνωμε τὴν σαχκοκαλιά μας,
καὶ πάλι μὲ τὴν ζεστασιά δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
καλὸ σ' τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Κι' ἂν ρεφῶμε μὲ σ' τὴν δουλειά,
κι' ἂν ὄλα τὰ ζαγάρια
κι' ὄλα τὰ δέσποτα σκυλιὰ
τὰ βάλουν σ' τὴν ἀγγάρεα,
καὶ πάλι μὲ τὴν προκοπὴ δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
καλὸ σ' τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Κι' ἂν καμμιὰ μέρκ κουρασοῦν
κι' ἄλλοι τρανοὶ μαριόλοι,
καὶ σὺν κι' ἐμέν' ἀπελπισσοῦν
κι' ἀποχωρήσουν ὄλοι.

Κι' ἂν σιχαθῇ σ' ἄληθινὰ
καθεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
τὰ μεγαλεία τὰ τρανὰ
καὶ τῆς Ἀρχῆς τὸ μέλι.

Κι' ἂν τὸ Κουβέρνο τὸ νωθρὸν
σχεδίων γίνῃ τάρφος,
καὶ μείνῃ μόνον τὸ σαθρὸν
τῆς πολιτείας σκάφος.

Κι' ἂν οἱ στομάλιοι ρήτορες σιγήσουν τῶν στομάχων
κι' ἂν ἡ Βουλὴ καταληθῇ παρὰ τῶν μονομάχων,
κι' ἂν γίνῃ τοῦ λοιποῦ Στρατῶν
τὸ τέμενος τῶν Βουλευτῶν,
κι' ὄλοι φωνάζουν: ἐντο
τὸ πρόην Παρλαμέντο.

Κι' ἂν μείνω μοναχὸς ἐγὼ φρουρὸς τῆς ἐξουσίας
ἐν μέσῳ τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀπελπισίας,
κι' ἂν σχέδια πολεμικὰ
σὰς φέρνω σ' τὸ καλῶς,
καὶ διορθῶω μερικὰ
τοῦ Σιμοπούλου λάβη,
καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ σὰς βεβαιῶ πὼς δέν εἰμπορετ νά γίνῃ
καλὸ σ' τὴν Ρωμῆσοῦνη.

Κι' ἂν τώρα νέους δανειστὰς καθίσωμε σ' τὸ χέρι
κι' ἀνοίξουν γιὰ χατῆρι μας καὶ πάλι τὸ κεμερί,
κι' ἂν μὲ καταδύμενα γενῆ κανένας Στόλος
ὄργηγορα κι' εὐκόλως.

Κι' ἂν ἀριβάρη κι' ὁ Φουρνιὲ σ' τὸ κράτος μετ' ὄλιγων
νὰ τὸν διοργανώω
μὲ πᾶσι καὶ μὲ γινῶσι,
κι' ἂν ὄρῳνη καὶ μὲ τὸν Φουρνιὲ φορνηιάς ὀπιστρατήγων.

Κι' ἂν ἡ Ρωμαϊκὴ πατρίς, ποῦ σ' τὸλους περιμένει
καὶ νίκας προκηρῆται,
φανῆ' μπροστά σ' τὰ μάτῃ μας σὺν καταδυμένη
σ' τὰ κόμικ' Ἄφροδίτη.

Κι' αν γίνου μεσ' ανασφυγης και ποθητης ανεσεως
και τα καταδυμενα της νεας εφευρεσεως,
κι' αν δι' αυτων στον Νικαυσταχμο, στην Αθινα, κι' αλλου
πηγαίνου οικογενεια: του κόσμου του καλου,
και με καταδυμενα δεν ειμπορει να γινη
καλό' στη Ρωμηοσύνη.

Κι' αν λείψη πασ' Ακροπολις μεσ' στον Ρωμηών τα μέρη,
κι' η δοξαση των Αθηνών,
κι' αν δεν υπάρχη Παρθενών
να πάη τα γαρμίζεται κάθε νικατη και Μαιρη.

Κι' αν τόσα κλέη ξεκαθου της γης των Παρθενώνων,
κι' αν από τάφους του λοιπου
δεν μες ξαρυξουν ποσ και ποσ
κι' εκεινας η σιατες γκαμω των σεβοστων προγόνων.

Κι' αν μαιρη, τζόγκα μου πατρίς, χωρις σεπτοδς προγόνου
εις τους κατόπιν χρόνου,
και δίχως τα κειμήλια,
που κόσμο συγαίνου,
κι' όλα τα προσκυνου
του κόσμου τα Βασιλεια.

Κι' αν μεσα σε χαλασματα και παντερήμου χώρου
ταφέντων Παρθενώνων
δεν μαιρη παρα μόνον
ο κύριος Ανάργυρος για να γυρηφ σφουρι,
κι' έτσι κι' αλλοιως σας βεβαιω πως δεν' μορει να γινη
καλό' στη Ρωμηοσύνη.

Κι' αν λείψου νομοσχεδια και φαμαρδών λόγοι,
κι' αν γινη κι' η διοικησις Έγγλέζικο ρωλόγι,
κι' αν λείψη κάθε χωρατό, κι' αν λείψη κάθε μόμολα,
κι' οι στρατηγοι του ραχατιου
με βρυχημου του κρεδδατιου
δεν σείνου τα πόμολα.

Κι' αν δλαις της Προστατιδς της πιάση μεκ μακίνα
για την Ελλάδα Έαρνακ

και μες φωνάζου φιλικά:
κοπιάτε να το στρόστε μεσ' στη Μακεδονια.

Κι' αν ελθου κι' αλλοι πρόσφυγες μεσ' στης πολλας θυσιας
του πλούτου του μεγάλου,
και ξαναγίνου, τζόγκα μου, κι' αλλας δημοπρασιας
καθός της Αγγιόλου.

Κι' αν με τους πρόσφυγες αυτούς
και τους δεξίς των κοπετούς
τα νέα περισεύματα σπουδαίως λιγοστεύου
κι' άρχισου κι' οι μη πρόσφυγες άκιμη να νηστεύου,
και με την νηστευ τιποτα δεν ειμπορει να γινη
σ' αυτή την Ρωμηοσύνη.

Κι' αν μάχαις γίνουται φρικταίς μεσα σε μπουραριας
για παραλλης διαγωγής ελευθερας κυριας,
κι' αν τους Ρωμηου με θαυμασμών ο κόσμος βλας βλέπη
μαχαίρια και περιστροφα να βγαίνου απ' την τσέπη.

Κι' αν με λεπίδες παίζουε και των μωρών τα χέρια,
κι' αν με γεννατον φρόνημα
έγου πολλοι γ' άκόνημα
λάζουε, κολοκοτρήνηδες, πηρούνα και μαχαίρια,
και με νταηδες τιποτα δεν ειμπορει να γινη
σ' αυτή την Ρωμηοσύνη.

Κι' αν πριν άκιμη να γενου στρατεύματα και στόλοι
σκούρη κανένας Πατισάι εις των Ρωμηών τάγγιμα:
παίδες Έλλήνων μπουγουρούμ, κοπιάτε και στην Πόλι
να τρίτετε της σπάθαις σας μεσ' στα καλντεριμα,
και με την Πόλι τιποτα δεν ειμπορει να γινη
σ' αυτή την Ρωμηοσύνη.

Χριστού γεννα, Πρωτόγεννα, του χρόνου μέρα πρώτη,
μ' έκούρασκυ γυμνάσια και των πολέμων κρότοι,
μ' έκούρασε και της Βουλής το τόσο κατατράκα
κι' η προκοπή του κράτους,
και κόδωντας Χριστόφωμα με μη σκεπαράκα
τα δίνα' στους φιλάτου,

κι' ὁ προσφιλιὸς Ἀνάργυρος ὁ καὶ παρατιμημένος
φωναίει διακρομένως
πῶς τίποτα χωρὶς αὐτὸν δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμοσύνη.

Ἀπελπίσια παντελῆς,
πάει κι' αὐτὸς ὁ προσφιλιός.
Χωρὶς ποτὲ καμμιὰ φορὰ κι' αὐτὸς δὲν φοβήσῃ
ὅτι θ' ἀποχωρήσῃ,
σκακισμένος ἀπεχώρησε πρὶν ἀπὸ μένα πρῶτος,
κι' ἔμεινα τώρα μοναχὸς τοῦ κόμματος πιλότος.

Πάλι καλὰ σὰς τὰ παμε, κι' ὅλοι χαμοουρήθητε
κι' ἀμέσως ἔνακπέσετε καὶ ἔνακοιμηθήτε,
καὶ μέσα σ' τὸ χαμοουρητὸ
καὶ μέσα σ' τὸ ροχαλητὸ
φωναίεστε πῶς τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ
σ' αὐτὴ τὴν Ρωμοσύνη.

Ὁ Κόντες ἔτσι μίλησε
καὶ νυσταγμένος φίλησε
τοῦ κόμματος τοὺς προσφιλεῖς καὶ μερικὸς Ἰάγους,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, ποὺ ἴκανε τοὺς μάγους,
ἐκτύπησαν τὰ κλυθῆμα των κεφάλια καὶ τὰ στήθη
κι' ἔπηξαν στὸν Σιμόπουλο, ποὺ τώρα παραίτηθῃ.

Ο Σιμόπουλος θάγηε καὶ τοὺς μάγους συγκινεῖ.

- Σ. — Νὰ σὰς τὰ πῶ;
Μ. — Νὰ μὰς τὰ πῆς, σοφώτατε πατέρα.
Σ. — Κλάψετε τὸν Σιμόπουλο, τὸν ὀδηγὸν ἀστέρα,
κι' οἱ φίλοι, ποὺ δὲν πιστεύω πῶς ἔχουν πάθος τόσο,
τὰ λυσσακὰ των ἔφαγαν παραίτησι νὰ δώσω.
Μ. — Καὶ σ' τὴν Περσία τῶμαθον τὸ θλιβερὸ μακτάτο
κι' ἔγιναν ἄνω κέτω.
Σ. — Κι' ἔκεινος ὁ συνάναρχος ὁ Τζῶρτζης μου — τὴ φρίκη! —
τοῦ κόμματός του μ' ἄρπασε νὰ μὲ σπαράξουν λυκοί.
Μ' ἔβλεπε κατακίτρινο νὰ πάγωω στὸ πλευρὸ του
καὶ δὲν τοῦ κάμνε καρεὶ γιὰ τὸν Δίσκουρό του.

Τοῦ Κόντε μου τὴν ἀπονῆ
θὰ διαλαλήσω σ' τὴν ντουζιὰ.

- Μ. — Θὰ τὴν τηλεγραφήσω καὶ σ' τὸν Περσῶν τὸν Σάχη.
Σ. — Πίσστε τοι πῶς ἐλύσαζαν οἱ Σιμοπουλομάχοι.
Φαίνεται πῶς ἐξήλεψαν τοῦ Κόντε τὰ τεμπουράκια,
ποὺ πάλι περισσεύματα ἔστρώσανε καινούρια,
καὶ ἔββαλαν ἀπόφασι καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ
νὰ μοῦ ριχθοῦν γερά.

Μπόρεσα καὶ κρεμάθηκα σ' ἐκεῖνη τὴν ἀντάρα,
ποὺ γινε διαδήλωσις τρομακτικὴ μὲ κάρρα,
τώρα γιὰ μὰς παρένθεσι, τώρα γιὰ κἀπονον ὄρο,
ἐκάρωσα, κακάρωσα πρὶν νὰ βρῶ νέο σφόρο.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
τοῦ Κερκυραίου κλάψετε τὸν ὀδηγὸν ἀστέρα.

Ἀκούει πῶς ἀγκομαχῶ
κι' αὐτὸς μ' ἀφίνει μοναχός.
Μοῦκάναν τέτοια προσβολὴ
κι' αὐτὸς μακριόλος ἐν μιλεῖ.

Γιὰ μένα λένε τὸ καὶ τὸ,
μὲ πέρνουσε σ' τὸ χέρι,
κι' ὁ Κόντες κάνει τὸν κουτό,
ποῦ μ' εἶδε, ποῦ μὲ ἔβρε.

Τι νὰ τοὺς κάνω τοὺς ἐχθροὺς σὰν ἔχω τέτοιο φίλο;
σὲ τόσο μ' ἔβαλε καυρὸ
καὶ τόσο μ' ἀνάθευ θυμό,
ποῦ μοῦφρεται καὶ μάρτυρας ἀκόμη νὰ τοῦ στείλω.

Ποῖος εἶδε θηλυκὸ παπᾶ καὶ δάσκα γιαστρωμένο
κι' ἀπὸ τὸν κῆρ Ἀνάργυρο τὸν Κόντε χωρισμένο.
Κόντες χωρὶς Σιμόπουλο δὲν εἶναι παρὰ τίλο,
νύκτα χωρὶς ἀστροφεγγιὰ καὶ μέρα δίχως ἥλιο.
Κόντες χωρὶς Σιμόπουλο δὲν εἶναι παρὰ νοῦλα,
σάγλα, κλοκουθόσπορος, καὶ κόμμα γι' ἀναγούλα.
Τζῶρτζης χωρὶς Ἀνάργυρο μὲνει Βουλῆς Τζῶρτζινα,
καὶ μοιάζει σὰν ὠτομομπλί, ἀλλὰ χωρὶς μπενζινα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, κι' ἐνὸ παρατιμημένος...
καὶ τώρα περισσεύματα ποῖος θάβρη γιὰ τὸ γένος;
Θρηνηστέ, ματάκια μου,
τοὺς κόπους, τὰ χαρτάκια μου,
τὰ περισσεύματάκια μου,
καὶ ταῦτοκινητάκια μου.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
κι' ἡ νέα μου παραίτησι τῆς πρώτης χειροτέρα.

Ὁ Τζῶρτζης ἀκῆ,
πρῶτο τζάκι,
ποῦχικις μοῦγγα,
καὶ σὺ στούγγα
καὶ διπρόσωπο φουσατό,
τῶρ ἐντίο ντὲλ πασατό.

Ἔτσι μὲ λύπη μίλησε μορφὴ παρατιμημένη
κι' οἱ δύο μάγοι τῶστρησαν ἀπογοητευμένοι,
φωναίοντας πῶς τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ
σ' αὐτὴ τῇ Ρωμοσύνη.

Ἦλθε λοιπὸν ἀκκαμάτος ὁ Κωνσταντίνος Ράδος,
ποῦ σ' τοῦ Βορῶθ τὴν ἔχθειν τὸ τμήμα τῆς Ἑλλάδος
ἀνέδειξε περιόλεπτον καὶ χάριμα τῶν εἰδόντων
κι' ἀξίως ἔτυχε κι' αὐτὸ πολλῶν βραβείων πρώτων.
Ὅθεν ἄς ἀνταμειψίμεν ἀτρίτους ἐργασίας
καὶ μόχθους καὶ θυσίας,
κι' ἐυεφρημίας ἀξίως ὁ Ράδος ἄς κριθῇ
καὶ τοῦ χρυσοῦ παράσημου εἰς τούτον ἄς δοθῇ.

Καὶ καμπασιὰς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Καλογεροπούλου τ' Ἀνάγλυρα σπουδαία
ἐν εὐπρέπειᾳ γλώσσης, ἐν ὀσφρῶ κι' ἐν ἰδέᾳ.

Μετὰ πολλῆς ἐμπνεύσεως λαμπρὸν Θεοτοκάριον
ἀπὸ τῆς Πενταπόδεως ἐβγήκε τὸν Νεκτάριον,
ποῦ διευθύνει συνετῆς κι' ἐμφορόνος τὴν Ριζάρειον.

Αὐτὸς ὁ Λεοντόπολιος ἐμποροραπτικῆς πρώτης,
καὶ κοπιτικῆς καὶ ραπτικῆς ἀρτία τελεστής.
Ψυχὴ μου!... τὴ κουστοδὴ ταγερὲ τῶν Κυριῶν ἐκεῖνα!
βεβαίως ἄλλος σὰν κι' αὐτὰ δὲν κάνει σ' τὴν Ἀθήνα.
Δὲν ἔβρετε, κυρίαρις μου, τὴ ράπτεις εἶναι τοῦτο!...
μὰ κι' ὕραματῶν Ἀγγλικῶν ὑπάρχει μέγας πλοῦτος,
ἀλλὰ καὶ κόπτης σπάνιος καὶ κόπτρια σπάνια,
μ' ὀλίγους λόγους δηλαδὴ τὸ πᾶν καλλιτεχνία.
Διὸ θερμῆς συστάσεως ἄς τύχῃ κι' ἐγκαρτίου...
πενήντα τέσσαρ ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Λοιπὸν τὸ μάβατε, παιδιά!... ἔκανε δίχως ἄλλο
μ' ἐκπτώσεσι ὄλων τῶν εἰδῶν τὸ Λουβρὸ τὸ μεγάλο,
κι' ὁ ρέκτης Κανελλόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Βασιλῆς,
γνωστοποιεῖ τοῖς φίλοις
πῶς σ' τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν θ' ἀνοίξῃ Λουβρον νέον,
καὶ γιὰ μὲν ἐγκαλλώπιμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
μὲ πλοῦτον πολυποικίλον καὶ μ' ὄλα τὰ χρεϊώδη,
κι' ἔγινε κι' ἔταιρεία
μὲ μιλιούμα τρία,
κι' ἔσως νὰ γίνῃ μέτοχος κι' ὁ Φασουλῆς τὸ βρεθί.